



Áhöfnin á Regin: Frá vinstri: Friðleifur Friðriksson, Jón Jónsson, Guðjón Hjörleifsson, Jónas Guðmundsson og Sigurður Þorsteinsson.

að lokum. Þessi sami útgerðarmaður átti annað skip, sem hét Ósnes og var einnig línuveiðari.

HÆTT KOMINN VIÐ HJÖRLEIFSHÖFÐA

NÚ barst mér það til eyrna, að Vestmannaeyingar hefðu keypt gamla síldarverksmiðju í Lofoten og var Jón gamli á Gjábakka aðalmaðurinn í þeim kaupum. Ósnes hafði verið fengið til að flytja vélarnar heim til Íslands. Þess var farið á leit við mig að ég færi með skipið heim og lét ég til leiðast, en norskur maður var skipstjóri. Við fengum gott veður en dumbung við og við.

Það var einu sinni á leiðinni, að ég lá í koju og mun hafa blundað. Allt í einu grýpur mig svo mikill óróleiki, að ég varð alveg friðlaus í kojunni og fór ég því fram úr og upp. Ég hallaði mér fram yfir borð stokkinn og fannst þá, að liturinn á sjónum kæmi mér á óvart, eins

og ég hefði ekki búist við honum eins og hann birtist fyrir sjónum mínum. Um þetta leyti var kominn svört þoka. Ég þaut upp í brú og sagði við skipstjóra, að ég óttast að við værum að stíma á land. Hann kvað það fásinnu, því að hann kvaðst hafa verið að þæla út kortið og samkvæmt sínum reikningi ættum við að vera um tuttugu sjómílur út af Portlandi. Hik kom þó á skipstjóran og lét hann hægja á skipinu. Ég gekk þá að brúarvængnum og hallaði mér yfir hann og rýndi í þokuna.

Allt í einu heyrði ég brimhljóð og kallaði aðvörunarorð til skipstjórans þar sem hann stóð og var að lóða.

„Það er vist ekki djúpt“, kallaði skipstjóri á móti. En í sama bili birti og Hjörleifshöfði steig fram úr þokunni.

Þarna munaði mjóu. Hefði mér ekki liðið svona illa í kojunni hefðum við strandað á sandinum.

BERDREYMI UM NÝJAN BÁT

SÍÐAN GEKK vel til Vestmannaeyja og þar skipuðum við upp vélunum í síldarverksmiðjuna. Við stunduðum svo líðuveiðar við Fær eyjar, en þaðan fórum við til Aberdeen og tókum kol, en síðan héldum við áfram heim til Álasunds. Meðan ég var á Scandia, dreymdi mig draum, sem mér hefur orðið minnisstæður. Við höfðum verið á síldveiðum um sumarið. Þá dreymdi mig einu sinni, að ég væri, ásamt fleiri mönnum, að fara til Noregs til þess að sækja bát. Ég þykist vera kominn á stað, sem ég hafði ekki séð áður og að ég komi þar að skipasmíðastöð og sjái þrjá báta á stokkum. Mér finnst að báturinn, sem stendur í miðið sé sá sami og við séum að sækja og að ég bendi á hann, en ég fái þau svör, að hann sé enn ekki tilbúinn. Lengri varð draumurinn ekki, en ég man, að mér féll svarið, sem ég